

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

IN NEDERLAND 60 Cts

34

32 KLEUR-BLADZIJDEN

Lees in dit nummer twee volledige verhalen :

DE TERUGTOCHT VAN DE 10.000
door F. Funcken

en TANTE ZENOBIE
door Marech.

FUNCKEN

Een raad van BADEN POWELL

JE volgt waarschijnlijk met belangstelling het tekenverhaal dat wij iedere week publiceren over het leven van lord Baden Powell, de stichter van de scoutsbeweging.

Baden Powell heeft aan de jeugd van zijn tijd, en aan de jeugd van alle tijden, verschillende nuttige wenken gegeven. Vandaag wou ik speciaal je aandacht vestigen op volgende gouden raad van lord Baden Powell : « Verberg je eigen zorgen, zei hij. maar tracht de zorgen van de anderen te kennen, te begrijpen en help hen hun zorgen te boven komen ! »

Onze eigen zorgen kunnen wij steeds met goede wil en de nodige dosis wilskracht overwinnen. We mogen onze eigen zorgen niet overdrijven, noch er iedereen mee lastig vallen. De zorgen van de anderen moeten wij leren kennen, begrijpen en overwinnen, en daartoe moeten wij al onze overredingskracht gebruiken en ook een handje toesteken als het nodig mocht blijken.

Wij kunnen doorgaans meer doen voor anderen, dan voor ons zelf ! Laten wij hen dus helpen in de mate van het mogelijke. Men kan zóveel helpen, met een woord met een glimlach of met een vriendschappelijk gebaar.

Kuifje

EEN BERICHT VOOR ONZE PENNEVRIENDEN

JONGENS en meisjes uit het buitenland worden verzocht hun volledig adres steeds in drukletters op hun brief en hun omslag aan te duiden, ten einde spijtige vergissingen te voorkomen. Wanneer een Belgisch of Hollands adres min of meer onleesbaar is, kan onze redaktie meestal wel raden hoe het juiste adres luidt, maar voor buitenlandse adressen is het niet altijd het geval.

Dus, beste jongens en meisjes uit het buitenland, schrijf altijd jullie naam en volledig adres **in drukletters.**

HET MOOISTE KIEKJE

TOT 31 augustus heb je nog tijd om je beste foto's op te sturen. Misschien win je een van de mooie prijzen aangeboden door GEVAERT.

IK KAN VOOR NIEMAND VERZWIJGEN

dat ik alle weken uw interessant blad lees. Mijn grootvader (gestorven in de leeftijd van 77 jaar) las altijd het Kuifje's weekblad met zijn spannende en humoristische tekenverhalen, wat hem tien jaar verjongde. Hijzelf was een humorist en verloor gedurende zijn lange ziekte nooit zijn goed humeur. Beste vriend Kuifje, wilt u mijn groeten, en deze van mijn dierbare ouders aanvaarden...

Graag, Daniel Rau, en groet ook je ouders van mijnentwege !

KUIFJE AAN ZEE

NOG drie dagen kunnen jullie deelnemen aan de Kuifje's spelen op het strand : Donderdag, 22 augustus te Middelkerke, vrijdag 23 en zaterdag 24 augustus te Wenduine. KOM EN SPEEL MET ONS MEE !

DE POSTBODE

DANIEL RAU, Zandstraat, 16, St-Andries-Brugge, *zou graag postzegels ruilen met een Kuifjeslezer van 10 tot 15 jaar oud uit het buitenland. Men mag hem schrijven in het Nederlands, Frans, Engels of Duits.*

MEPIE SMEETS, Akersteenweg, 94, Heer (Nederland), *zoekt een korrespondentievriendin uit het buitenland, liefst uit Zwitserland of Duitsland. Mepie is 14 jaar oud. Zij heeft als hobby : balletdansen en lezen. Men mag haar schrijven in het Engels, Duits of Frans.*

RINIA HAYNES, Caribenplein, 10, Curacao, Nederlandse Antillen, *is 16 jaar oud en zou graag korresponderen in het Engels, Nederlands, Frans of in het Spaans.*

FRIEDA DIJSELIJNCK, Stationsweg, 65, Terneuzen (Nederland), *zoekt kontakt met een meisje van veertien jaar uit het buitenland. Men mag haar schrijven in het Nederlands, Frans of Engels. Frieda houdt van zwemmen, muziek en lektuur.*

Chick Bill krijgt het hard te verduren in de handen van Gring Halley...

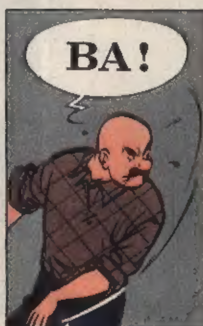

(Wordt voortgezet.)

BADEN POWELL

Zoeloeland in 1888. B-P. diende achtereenvolgens in Indië en in Engeland en werd naar Zuid Afrika gezonden, waar de Zoeloes in opstand kwamen. Met majoor Mc Kean en John Dunn wordt B-P. aangeduid om een fort te ontzetten. Hij stoot op een groep rebellen. Later kan het fort opnieuw door de Engelsen ingenomen worden en een hulpkolonne gaat op zoek naar B-P.

Tekst van Alan Jason.
Tekeningen van Norman

Majoor Mac Kean schrijft zijn verslag...

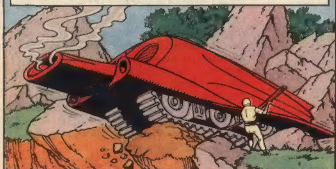

(Wordt voortgezet.)

De GROENE SPLINTER

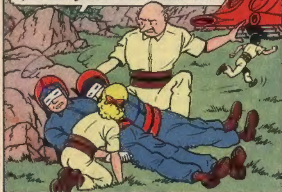
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik heeft de meteoor laten springen. De ontploffing heeft de twee bandieten in een hachelijke situatie gebracht...

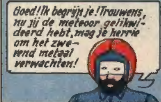

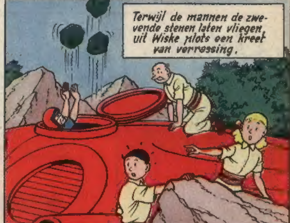

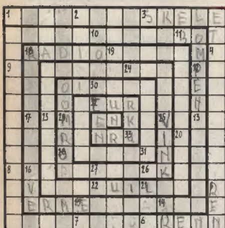

(Wordt voortgezet.)

SPEEL MET ONS MEE

SLINGERPUZZEL

VERTREKKENDE van nummer 1, moeten woorden worden ingevuld die aan hiernavolgende omschrijvingen beantwoorden. De tussen haakjes geplaatste cijfers duiden het aantal letters aan. Bij juiste oplossing verschijnen in de grijze vertikale kolommen, de namen van zes mannelijke beroepen.

1. Wild zwijn (4); 2. Stekelvarken (4); 3. Geraamte (6); 4. Wie bang is (8); 5. Deelnemer aan een wielerstrijd (6); 6. Bekende vrucht (4); 7. Draver (7); 8. Soepgroente (6); 9. Onverwacht ongeluk (7); 10. Tuchtmiddel (5); 11. Ontplofbaar tuig (3); 12. Schrijfgereedschap (9); 13. Handelaar (7); 14. Smalle doorgang (5); 15. Bekend Frans schrijver van avonturenverhalen (5); 16. Luchtvormige stof (3); 17. Houten handegge (4); 18. Ontvangtoestel (6); 19. Soort van schilderij (9); 20. Zaakgelastigde (5); 21. Nachtvogel (3); 22. Landschap in Skandinavië (7); 23. Klaarmaken (8); 24. Gevoelvol (5); 25. Bekende zangvogel (4); 26. Loflied (3); 27. Glorie (3); 28. Frans woord voor goud (2); 29. Bevallig (4); 30. Klinknageltjes (7); 31. Aanvangsletter van een naam (8); 32. Bewoner van Turkije (4); 33. Lijkvezen (5).

Zo makkelijk is het niet maar... wie zoekt die vindt!

Al wie niet vindt, leze ons nummer ook volgende week want daarin verschijnt de juiste oplossing.

HIJ KON NIET ANDERS

Jansens en Peters zaten in de trein en vertelden elkaar hun laatste wedervaren. Bij Jansens werd ingebroken en dat is natuurlijk een belangrijke gebeurtenis...

Peters : Waarom heb je die inbreker dan toch niet neergeschoten ? Je betrapte hem op heterdaad en bovendien was je gewapend met een revolver ! Of, heb ik je misschien niet goed verstaan ?

Jansens : Je hebt het goed verstaan, vriend. Ik had een revolver in m'n hand maar die bandiet riep me toe « Handen omhoog ». Ja... dat deed ik en toen kon ik niet anders meer dan in de lucht schieten !

WAAR IS DE WOLF?

KUIFJE FELICITEERT

J. R. DE KREMER
DIE IN DE BLOEMPJES WERD GEZET

VOOR enkele weken werd te Averbode Jan Raymond De Kremer gevierd omdat hij zeventig jaar geleden te Gent werd geboren. Iedereen in den lande kent het werk van deze levendige zeventiger, maar dan onder een van zijn pseudoniemen : John Flanders of Jean Ray. In Vlaanderen heeft John Flanders het hart van verschillende jonge generaties veroverd met zijn ongewoon boeiende kortverhalen in « Zonneland », de « Vlaamse Filmkens », « Averbode's Weekblad », « Ons Volk », « Ons Volkske », « Kuifje », en zovele andere bladen nog.

In Frankrijk, Duitsland en zelfs in de U.S.A. kent al wie van politie-, griezel- en science fictionverhalen houdt, het werk van Jean Ray, die voor een paar maanden nog de « Prix d'Audace » won met zijn novelle « Les Dents d'Or » en wiens « Malpertuis » het enige Europees boek is dat in de Science Fiction-reeks van de Parijse uitgever Denoël verscheen. Het Franstalig publiek leest zijn verhalen ook gretig in « Mystère Magazine » en luistert met spanning naar de luisterspelreeks « Les Fantômes n'aiment pas la bière » die uitgezonden wordt door radio Wallonië.

In Amerika luistert jong en oud ook naar de radiobewerkingen van de verhalen die iedereen kent uit het blad « Ellery Queen » (oplage 1.500.000 exemplaren !).

J.-R. DE KREMER aan zijn werktafel.

Er zijn zeer weinig Nederlands schrijvende auteurs, die op zo'n enorm sukses in de Oude en de Nieuwe Wereld kunnen bogen. Dit is natuurlijk een reden te meer om Jan Raymond De Kremer, geboren en woonachtig te Gent, in de bloempjes te zetten.

En wist je dat deze beroemde Gentenaar, wiens grootmoeder een échte Indiaanse was, de tweede beroemde telg is van zijn geslacht ?

En wie de eerste dan wel mag zijn ? Wel, niemand minder dan Geraard De Kremer van Rupelmonde, die je waarschijnlijk beter kent onder zijn verlatijnste naam Mercator.

Lang leve Johannes Raymondus Mercator !

Johan de BRABANDER.

WETENSCHAP EN AVONTUUR

ZWART GOUD

DE PETROLEUMKOORTS

Geschiedenis

IN 1846 slaagde de geleerde Abraham Gesner er in uit steenkolen een olie te trekken, die een degelijke brandstof was en later kerosine werd geheten. Een professor van de Yale-universiteit bestuurde de rotspetroleum en bewees dat men ook hieruit een brandbare olie kon trekken. In 1857 vatte een handelaar, die te Titusville een stuk grond bezat, het plan op een put te graven om aardolie te winnen, net zoals men voor het zout deed. Dit plan werd slechts enkele jaren nadien door een van zijn vrienden in werkelijkheid omgezet en deze vriend heette Edwin L. Drake. De put zelf werd geboord door een zekere Smith. Om de put te boren beschikten de pioniers slechts over primitieve middelen maar, na vier maanden harde arbeid, kwam de eerste put klaar. Dat was op 27 augustus 1859.
Toen begon de petroleumkoorts die duizenden mensen aantastte. Steden rezen in enkele weken uit de grond op, zoals bv. Pithole, nabij Titusville.
Men raffineerde de petroleum en het duurde niet lang of de petroleumlamp deed haar triomfantelijke intrede in de wereld... In enkele weken tijd werden honderden petroleumputten geboord: de petroleumindustrie was geboren!

IN minder dan een eeuw tijd veroverde zij heel de wereld en de jaarlijkse petroleumproduktie bedraagt thans een miljard ton. De Verenigde Staten nemen de helft daarvan voor hun rekening, dan komt Venezuela, U.S.S.R., Iran, Koeweit, Saoedi Arabië, Irak, Canada en Indonesia. Terwijl er nog voortdurend nieuwe petroleumbronnen ontdekt worden, moderniseert men de prospektiemetodes, de produktie, het raffineren en het transport. De wereldreserve aan petroleum is echter niet onuitputtelijk en het verbruik stijgt ieder jaar. Er mag dan ook geen druppel van de kostbare aardolie verloren gaan en de specialisten wenden steeds nieuwe metodes aan om iedere verspilling te vermijden.

De petroleum in de wereld...

(Wordt voortgezet.)

In het jaar 404 vóór Christus, voelde Darius II, koning der Perzen, zijn einde naderen...

De terugtocht van de 10.000

Neen, het rijk is té groot voor één enkel man. Ik wil het rechtvaardig verdelen tussen u en uw jongere broer Cyrus...

Koningin Parysatis stuurde gauw een bode naar haar jongste zoon, die satraap (1) was van Cappadocië.

En terwijl de jonge Cyrus naar Cappadocië vlucht...

Enkele dagen later…
Wel, als het dan tóch zo is, zal ik die hond verpletteren! Vraag mijn vriend Klearkos, tienduizend Griekse huurlingen te lichten en mij met dit leger te komen helpen. Stuur hem 100.000 gouden drachmen.

Een maand later, in Griekenland…
Ha, Klearkos! Je bent weer soldaten aan het ronselen voor een verre tocht?
XENOFOON!

Jij bent een filosoof en een kunstenaar, Xenofoon. Waarom zou je ons niet eens vergezellen? Cyrus is een gekultiveerd en vrijgevig man.

Het land moet er mooi zijn, en ik vind er misschien stof voor een interessant boek?…

En zo kwam het, dat de jonge Xenofoon op zekere dag te Tarsos met het expeditiekorps van Klearkos voet aan land zette als « reporter ».

Het Grieks legerkorps trekt, met de troepen van de jonge Cyrus dwars door Syrië, naar Babylonië.

Intussen, in de hoofdstad van Artaxerxes…
O, koning, Cyrus rukt op naar het zuiden aan het hoofd van zijn leger!
Ha, die schurk loopt zijn ondergang tegemoet!

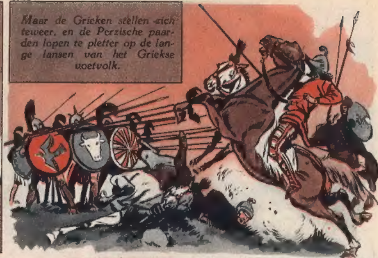

Stel mijn troepen op in de vlakte van Cunaxa. Hou de ruiterij in reserve, en stel de strijdwagens op aan de beide vleugels.

Bij dageraad…
En is dat ál wat mijn broeder tegen mij in het veld kon brengen, Tissaphernes? Dan is het gevecht reeds beslecht!

De boogschutters van Cyrus worden bestookt met een hagel van pijlen en het voetvolk van Artaxerxes zet de aanval in…

Maar de Grieken van Klearkos hadden zich tot op dat ogenblik in een golving van het terrein verborgen, en vallen nu de vijandelijke strijdwagens in de rug aan.

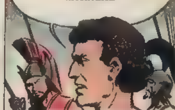

En dan trekken de Griekse troepen terug onder de leiding van deze onervaren generaal. Ze leggen de terugtocht van 3.000 km af. Xenofoon brengt zijn 10.000 mannen langs de Tigris naar Trebizonde, aan de Zwarte Zee, en vandaar naar de Bosphorus en naar Chersonesus.

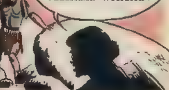

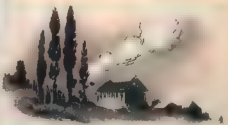

1 STADE = 177,40 m

Kort daarop bereikte het Griekse leger, dank zij de energie van zijn leider Xenofoon, de eerste Griekse kolonie waar zij hartelijk werden onthaald...

Einde

Volgende week VLUGGER DAN DE BLIKSEM

DE SPOORPIRATEN

DOOR R MACHEROT

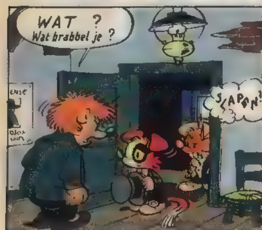
Chloro en Minimum herkenden in de schurk, die op Notenschelp handleten aan wal zette, hun oude vijand Anthraciet!

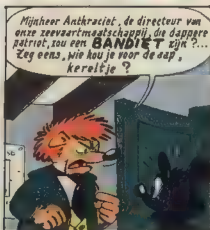

Je vindt Chlorophyl en Minimum grappig, maar heb je reeds het album « Chlorophyl en de Samenzweerders » gelezen ?

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS — GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

STRIJD TUSSEN KEIZER EN PAUS

HET leenroerig tijdperk was niet bepaald rustig, maar misschien wel kleurrijk met zijn vele leenheren, banieren, steekspelen en schitterende feestgewaden. Er was echter een grote schaduwzijde. De kleine man kwam slecht aan zijn brood, de oogsten waren mager, de woningen klein en ongezond. Bovendien was er wat men noemde « de dubbele investituur » : naast de wereldrijke, werd ook de geestelijke macht, het geestelijk ambt, iets dat met geld te kopen was...

1. - STAF EN RING

EEN abdij of een bisdom besturen is een geestelijke taak, een leengoed beheren is een wereldlijke opdracht. Die twee dingen werden in elkaar gestrengeld en zo kwam het, dat bisschoppen en abten soms een groot leen hadden. Het wereldlijk leen was erfelijk, het geestelijk niet. Wanneer nu een kerkelijk leen vakant was, dan benoemde de leenheer een nieuwe vazal. Hij benoemde niet de waardigste maar de meest biedende partij. Een geestelijke waardigheid voor geld verkopen, noemde men « simonie ». De Kerk gaf de koningen het recht priesters de investituur te geven « met staf en ring ».

2. - DE ABDIJ VAN CLUNY

DE reaktie ging niet van Rome uit, want de pausen werden toen zelf door de keizers op de troon gezet, maar van de abdij van Cluny in Bourgondië. De Benediktijners van Cluny leefden streng en sober en hervormden, waar zij kwamen, het kloosterleven. Op zekere dag vertrok een van deze monniken, hij heette Hildebrand, naar Rome. Hij bleef er lang en werd raadgever van de pausen.

3. - HILDEBRAND WORDT PAUS

IN 1073 werd Hildebrand tot paus gekroond onder de naam Gregorius VII. Hij was klein, dik en energiek. Hij verbood de koningen de investituur van een leen aan een geestelijke toe te kennen, op straffe van excommunicatie. Hendrik IV, de jonge keizer van Duitsland, trok zich van dit verbod niets aan. Toen werd hij door Gregorius VII in de ban van de kerk geslagen.

4. - DE TOCHT NAAR CANOSSA

HET ergste voor Hendrik was dat zijn leenmannen nu allemaal van hun eed van trouw waren ontheven. Zonder leger en trouwe vazallen kon Hendrik weinig uitrichten en daarom maakte hij de boetetocht naar Canossa. Het was immers op het kasteel van Canossa, eigendom van Mathilde van Toscana, dat Gregorius VII verbleef. Drie dagen moest de jonge keizer in de sneeuw wachten, toen werd hij door de paus binnengelaten en kreeg hij vergiffenis. Dit gebeurde in 1077. Hendrik IV was de boetetocht naar Canossa zwaar op de maag gevallen... hij keerde terug met een leger, plunderde Rome en verjoeg de paus. Deze laatste stierf te Salerno.

5. - WORMS

IN 1122 werd het Concordaat van Worms getekend tussen paus Calixtus II en keizer Hendrik V en het was de Kerk die haar slag thuishaalde. Bisschoppen en abten zouden voortaan door de geestelijke overheid en niet meer door de wereldlijke macht benoemd worden. De keizers zouden de investituur van een leen niet meer « met staf en ring » verlenen, doch met de scepter om het geestelijke van het wereldlijke te scheiden.

(Wordt voortgezet.)

De hangende tuinen van BABYLON

ER was eens een koningin, die te Babylon woonde en heimwee voelde naar de prachtige bomen en mooie bloemen van het land waar zij geboren was. Zij heette Semiramis en vroeg aan de koning of het niet mogelijk was rond het paleis wat groen en wat bloemen te planten. Zo ontstonden de hangende tuinen van Babylon, een van de zeven wereldwonderen. Iets waarover men tot het einde der tijden zal spreken.

Babylon was de hoofdstad van Babylonië en een der grootste en prachtigste steden van de Oudheid. Zij was de « koningin van het Oosten ». De historici zijn het niet eens over de oorsprong van de stad. Men weet echter dat zij reeds vermeld werd als de mooiste stad van de Eufraat omstreeks 2250 voor Christus. Haar eerste bloeitijd kende zij onder Hammoerabi. In 689 werd zij door de Assyrische koning Sanherib verwoest. Onder Nebukadnezar werd zij echter wederopgebouwd en uitgebreid. De prachtige stad was omringd door geweldige muren, die 50 m hoog, zeer dik waren en honderd poorten telden.

Toen Cyrus, koning van Perzië, er langs een kant binnentrok, aldus schrijft Aristoteles, vermoedden de inwoners van het centrum van de stad niet eens dat het vijandelijk leger in aantocht was. De stad was dus zeer groot en de 700.000 inwoners leefden verspreid. De woningen lagen op grote afstand van elkaar en verscholen in het groen. Men ontdekte tussen de huizen ook bebouwd land. In geval van belegering kon de stad het heel lang uithouden, zonder beroep te moeten doen op hulp van buiten af, d.w.z. van buiten de muren.

De Babyloniërs waren wijd en zijd bekend als grote bouwmeesters. Zij bouwden prachtige paleizen, bruggen en wallen. Ook als waterbouwkundigen hadden zij naam gemaakt. Nebukadnezar vreesde het wassen van de Eufraat en liet daarom een meer graven met een omtrek van 75 km om het overtollig water van de Eufraat op te vangen.

Babylonië was in de Oudheid het landschap tussen Eufraat en Tigris, van hun monding in de Perzische Golf af tot en voorbij het huidig Bagdad. In de Bijbel wordt deze streek Chaldea genoemd, thans is het Irak. Het klimaat was er heet en ongezond, maar de grond was er vruchtbaar gemaakt door de talrijke en zeer vernuftige bevloeiingswerken.

Nu weet je zo ongeveer in welk landschap die hangende tuinen zich bevonden. « Hangend » is niet helemaal juist. De bomen en de bloemen groeiden op de grote platformen van een zigoerat of trapvormige pyramide. De terrassen waren gevormd uit zware, grote stenen die een zijde van 5 m hadden en om ze waterdicht te maken, werd er over de stenen een soort van asfalt gegoten, samengesteld uit steengruis en lood. Daarop kwam een laag bladgrond van ver-

schillende meters dikte. Om je een idee van die dikte te geven volstaat het, je te vertellen dat de grootste bomen er wortel konden schieten. De hangende tuinen kregen water dank zij een ingewikkeld bevloeiingssysteem. Een reeks pompen bracht het water van de Eufraat op het hoogste terras en van daar werd het terug naar beneden geleid. Op ieder terras stonden prachtige bomen, de mooiste bloemen, het sierlijkste struikgewas. Er waren banken en zelfs paviljoenen in aangebracht, waarin feesten werden gegeven. Heel de Oudheid was jaloers op die sprookjestuinen en thans nog doet de naam ervan vele mensen dromen. Ook de moderne mens gaat nog naar Babylon om daar te dromen van de hangende tuinen. Hij kan er alleen maar van dromen, want van heel die pracht is er niets overgebleven.

Naast de hangende tuinen van Babylon zijn er nog andere even mooi en sprookjesachtig, waarover praktisch nooit wordt gesproken : de hangende tuinen van de Andes.

hallo, hallo, hier LUC VARENNE

WE GAAN NAAR IJSLAND!

WE gaan naar IJsland toe en niet om er de walvis aan de harpoen te slaan, maar om enkele keren het leder in het doelnet te schoppen Naar IJsland om er te voetballen? Dwaasheid! Misschien, maar het is een feit dat IJsland deelneemt aan de wedstrijden voor de Wereldbeker en daarom moeten wij tegen hen in het veld treden. De IJslanders waren reeds bij ons, nu gaan wij naar Reykjavik.

De voetbalsport bestaat nog maar een jaar of tien op IJsland en ze wordt weinig beoefend. Dit neemt niet weg, dat de IJslanders een grote ambitie hebben en het bewijs daarvan is het feit dat zij zich lieten inschrijven voor de Wereldbeker. Te Nantes werden ze door Frankrijk met 7-0 verslagen en toen kwamen zij naar Brussel met het kloeke besluit het beter te doen. De eerste 45 minuten van de match tegen onze Rode Duivels, verging het de moedige IJslanders slecht. Hun doelwachter liet op de derde minuut al een bal door. Indien ik me niet vergis heette hij Danielsson. De Belgen amuseerden zich kostelijk, zeer ten onrechte echter. Tijdens de tweede speelhelft verdedigden de IJslanders zich hardnekkig en gingen zelfs tot de aanval over. Ze maakten drie doelpunten tegen één voor België De Rode Duivels zetten dan opnieuw wat kracht achter hun spel en ten slotte moesten de IJslanders de vlag strijken met 8-3. En nu komt het mooie einde : de 5.000 toeschouwers juichten de dappere IJslanders hartelijk toe en jouwden de Rode Duivels uit. Let wel, dit gebeurde te Brussel en niet in IJsland!

Je ziet, ons publiek kan heel sportief zijn en wij. . wij waren beschaamd in de plaats van de Rode Duivels!

SLECHTS enkele journalisten zullen ons nationaal elftal op hun reis naar Reykjavik vergezellen. Je zal toegeven dat het niet bij de deur is en de reiskosten zijn tamelijk hoog. De match heeft plaats in september en dat betekent dat IJsland reeds volop in de winter zit. Wie weet moeten onze jongens niet spelen met schaatsen-aan-de-voet! De Rode Duivels zullen op dat ogenblik wellicht nog niet helemaal ingespeeld zijn, maar normaal moeten zij de match winnen Dit betekent niet dat onze akties in de voetbalwereld daarmee enkele punten zouden stijgen!

Inderdaad. Wanneer men zich afvraagt hoe het kleine IJsland met zijn jonge ploeg in de kompetities voor de Wereldbeker is verzeild, kan men met evenveel recht vragen : « En België ? » De voetbalsport maakt in ons land een krisis door Het ontbreekt ons aan puike spelers zoals Mermans, Chavès, Pol Anoul, Carré, Lemberechts, Thirifays, Paverick, Meert Met die spelers boekten we resultaten, met die spelers haalden we punten thuis!

Thans kan men de werkelijk knappe voetbalspelers tellen op de vingers van één hand Treurig!

In de maand oktober spelen we tegen Frankrijk. Het is onze revanchematch vermits de Franse ploeg ons de laatste keer heeft verslagen. Als het tegen het Franse elftal gaat, zetten we altijd ons beste beentje voor en het is goed mogelijk dat we ditmaal een overwinning in de wacht slepen. Nu, we mogen de tijd niet te ver vooruit lopen en doen er best aan rustig op de resultaten van Reykjavik te wachten

De erfenis

Ogir en zijn medeplichtige slaagden er in te on

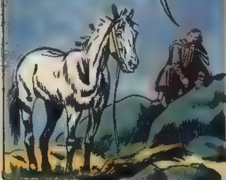

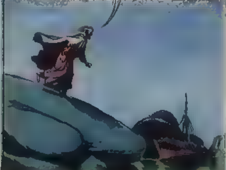
... van Sigurd

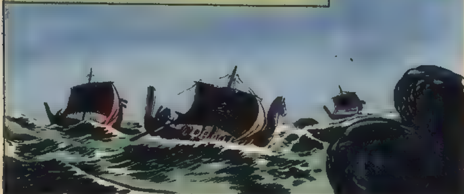
Tekst en tekeningen van F. FUNCKEN

...appen, maar Ogir verkiest zijn weg alleen verder ...

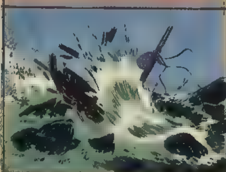

Het monster van de WAMBUTIS

Een roman van MICHEL PHILIPPE — Geïllustreerd door REF

Jim Lewis leidt de safari naar de streek die bewoond wordt door de Wambutis, om aldaar het spoor te vinden van de man van Claire Duval en tevens inlichtingen in te winnen over het geheimzinnig monster, door de Wambutis « lau » genoemd

DE GEHEIMZINNIGE VALLEI

JIM was er van overtuigd dat hij slechts met een list achter het geheim van de Wambutis zou komen.

Met engelengeduld wachtte hij zijn uur af.

Dag en nacht bewaakte hij de Pygmeeën scherp. Hij voelde dat de dwergnegers hun geheim dat zij met zoveel sluwheid verborgen, uiteindelijk toch zouden prijsgeven. Zijn reisgezellen echter konden hun ongeduld en hun bezorgdheid moeilijk bedwingen. Claire kookte van opwinding bij de gedachte dat de Pygmeeën iets over haar man wisten, maar halsstarrig weigerden te spreken. Jim kon er haar van overtuigen, dat het enig middel om de waarheid te vernemen er in bestond de Wambutis ongemerkt te bespieden. Weldra ontdekte hij een hele reeks vreemde feiten. 's Nachts verdwenen er vaak enkele dwergnegers heel stil en zonder dat iemand daarover een woord repte 's Morgens ontbraken er dan twee of drie Pygmeeën. Zij verdwenen vrijwillig, want geen van de andere stamgenoten scheen zich er om te bekommeren.

Wanneer de Blanken inlichtingen vroegen, kregen zij geen antwoord en werd de houding van de Wambutis eerder vijandig.

Jim had aan de Wambutis uitgelegd dat hij in de streek bleef om grof wild te jagen. De jacht schonk hem de kans heel de omgeving grondig te doorsnuffelen.

Iedere morgen, alvorens de zon in de lucht hing, trokken de drie Blanken, in gezelschap van enkele dwergnegers, door het stamhoofd als gids meegegeven, het woud in. Metodisch en zorgvuldig doorzocht Jim achtereenvolgens alle windrichtingen en langzamerhand kwam hij aldus op het spoor van een wel bepaalde plaats, waar de Wambutis hem niet naartoe wilden leiden.

De Wambutis vermeden het systematisch in een bepaalde sektor te komen. Hun spel was subtiel, maar niet subtiel genoeg om Jim Lewis te misleiden.

Wanneer de jager besloot in de verboden zone te jagen, dan hadden zij steeds een uitleg klaar en een goede reden om hem van zijn plan te doen afzien.

Indien Jim op zijn stuk bleef staan, dan veinsden zij toe te geven aan zijn gril en zij volgden hem entoesiast. Dan betwistten zij elkaar zelfs de eer de karavaan te mogen leiden. Tijdens de lange tocht door het woud, brachten zij de Blanken dan bijna onmerkbaar en op heel sluwe wijze van de uitgestippelde weg af

Ten slotte verdwaalde de safari op veel kilometers van de plaats die de Blanken eigenlijk hadden willen bereiken. Jim had steeds een kompas bij zich en dat loog niet

Wanneer hij vaststelde, dat hij niet op de door hem aangeduide plaats was geraakt en er de Wambutis van beschuldigde, dat zij hem op een dwaalspoor hadden geleid, ontkenden zij dat met klem.

Zij konden niet vermoeden dat Jim hun vergissingen zorgvuldig noteerde en dat hij aldus een juist beeld kreeg van de sektor waarin zij hem niet wilden brengen.

Tijdens deze lange tochten door het woud legden de blanke jagers heel wat wild neer; daarvoor waren zij immers gekomen!

De Wambutis sleepten de buit telkens vol vreugde naar huis en zij vermoedden niet dat de Blanken andere bedoelingen hadden...

Eindelijk werd het geduld van Jim met sukses bekroond en hij kon de verboden zone situeren tussen de 280° en 310° graden van de gegradueerde wijzerplaat van zijn kompas. Nooit zetten de Wambutis een voet in deze richting, het was dus dáár dat men logischerwijze de sleutel van hun geheim moest zoeken...

Soms waagde Jim het de Wambutis omtrent de verboden zone enkele vragen te stellen.

Hij wachtte er zich echter wel voor zijn eigenlijk plan te onthullen. Veel wantrouwen scheenen de Wambutis niet meer te koesteren, maar misschien kwam dat omdat de blanke jagers hen zo rijkelijk van voedsel voorzagen.

Ondanks het feit immers, dat de dwergnegers over een buitengewone flair beschikken en de jungle op hun duimpje kennen, zijn hun mogelijkheden zeer beperkt. Met hun armzalige, primitieve wapens, kunnen zij slechts genoeg wild neerleggen om niet van honger om te komen. De geweren van de Blanken zorgden iedere dag voor een reusachtig festijn. Nooit had de stam zo veel vlees gegeten! In plaats van de taaie papegaaien en uitgemergelde apen waarmee zij zich anders moesten tevreden stellen, konden zij zich nu iedere dag te goed doen aan het lekker vlees van antilopen.

Iedere avond was voor hen een Breugheliaanse kermis. Zij aten buik-sta-bij en vielen nadien doodmoe in hun hut neer, om al dat vlees, dat zij halfrauw naar binnen hadden gespeeld, te verteren.

Op een nacht, terwijl de Wambutis handen en vingeren aflikten en het vet hen langs de kin droop, verdween Jim alleen en ongemerkt in het woud.

Heel voorzichtig waagde hij zich voor de éérste keer in de richting van de verboden zone Het was donker en het struikgewas zo dicht dat hij slechts met moeite vooruit kwam. Hij stelde zich aan duizenden gevaren bloot, want het was het uur waarop de roofdieren hun nest verlaten om een prooi te zoeken.

Bij het krieken van de morgen, keerde Jim uitgeput maar stralend van tevredenheid naar het kamp terug. Ten koste van grote moeilijkheid was hij er in geslaagd de ingang van de verboden zone te vinden.

Deze strekte zich uit aan de andere oever van een klein meer en was omzoomd door een plantengroei, zo welig en dicht dat het haast onmogelijk was er door te komen.

Jim had gemerkt dat de verboden zone in een vallei lag, meer had hij er echter niet van kunnen ontwaren.

Toen was hij op zijn stappen teruggekeerd, om onopgemerkt weer in zijn kamp te sluipen

Iedere avond was voor de Wambutis een Breugheliaanse kermis. Zij aten buik-sta-bij en vielen dan doodmoe in hun hut neer. Nog nooit in hun leven hadden zij het zo goed gehad '

HIJ sliep een groot stuk van de dag en toen hij ontwaakte vertelde hij zijn tocht in kleuren en geuren. Die avond werd er rond het kampvuur krijgsraad gehouden.

— Ware het niet best morgen reeds te vertrekken?... In die vallei vind ik mijn man terug, daarvan ben ik stellig overtuigd, zei Claire.

Jim knikte slechts.

— De Pygmeeën zullen ons niet laten vertrekken. Zodra zij er zich rekenschap van geven, dat wij het geheim van hun intelligente en sluwe strategie onthuld hebben, hangt ons leven nog slechts aan een zijden draadje. In dit geval moeten we ons op het ergste voorbereiden. Ik

heb een ander plan, luister: binnen twee nachten is het volle maan en iedere maand vieren de Wambutis deze gebeurtenis. Dat is het gepaste ogenblik om te vertrekken. We zorgen er voor dat ze veel te eten krijgen en terwijl zij zich te goed doen aan al dat vlees en overdadig smullen, trachten wij stil en ongemerkt in het woud te verdwijnen. Op het ogenblik dat zij onze vlucht ontdekken, moeten wij reeds ver uit de buurt van het dorp zijn.

Terwijl Jim zijn plan nauwkeurig ontwikkelde, voelde hij plotseling dat iemand hem bespiedde. Hij draaidde zich met een ruk om en zag op tien meter achter zich een Wambuti staan.

De dwergneger stond half verscholen achter een boom en hield zich roerloos. Hij had beslist gehoord wat de jager zei, maar of hij het begrepen had? Zo ja, liet hij daarvan niets blijken. Zijn gelaat was als een gesloten boek.

De Blanken voelden zich niet erg op hun gemak. De onrust snoerde hun keel toe.

Jim nodigde de Wambuti uit plaats te nemen in hun kring bij het vuur. De dwergneger keek hem stom aan, keerde zich om en verdween zonder groet in de duisternis van het woud.

★

DAT is de verboden vallei!

Jim wees naar de plaats die hij op zijn eenzame tocht door het woud ontdekt had. Hij was zijn ontroering nauwelijks meester.

De avond viel.

In gezelschap van Claire en Howard was Jim op de rots gekropen, die als een rif te midden van een oceaan van groen oprees.

Aan hun voeten lag de ingang van de geheimzinnige streek, die zij zo lang hadden gezocht. Tot op dit ogenblik was alles goed verlopen. Terwijl de Wambutis verzadigd aan vlees en palmwijn een na een in een diepe slaap vielen, had Jim stil en snel zijn karavaan gevormd.

Het feit dat zij hun kamp een beetje afzijds van het Pygmeeëndorp hadden opgeslagen, hielp hen om aan de waakzaamheid van deze laatsten te ontsnappen.

Stil waren de Blanken en hun dragers in het woud verdwenen.

Jim, de kapita en een paar drijvers vormden de achterhoede en wisten het spoor van de karavaan uit. Heel de nacht waren zij in snel tempo door het woud gemarsjeerd en pas toen de zon hoog aan de hemel stond en haar stralen als kokend lood over het woud uitgoot, maakten zij halt. Zij rustten tot de grote hitte verdwenen was en begaven zich dan weer op weg.

Waren zij er in geslaagd genoeg voorsprong te nemen?

Misschien...

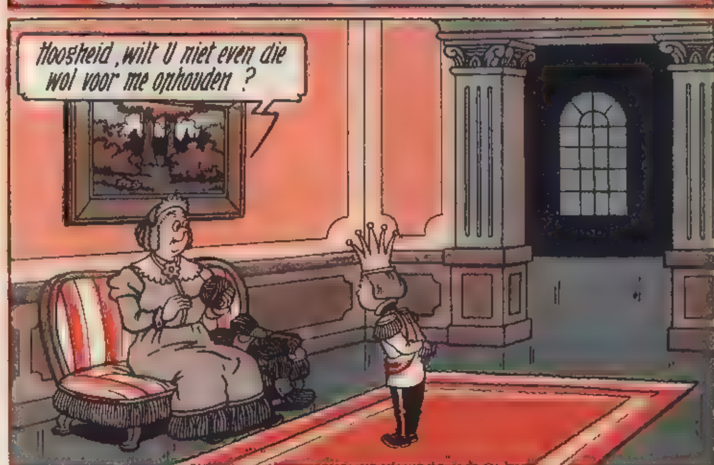
Toen de tweede nacht aanbrak stonden zij voor de ingang van de geheimzinnige vallei die zij nu van op hun hoge uitkijkpost rustig in ogenschouw konden nemen.

VOLGENDE WEEK:

DE WILDE HORDE

DE AVONTUREN VAN 't PRINSKE

door WILLY VANDERSTEEN

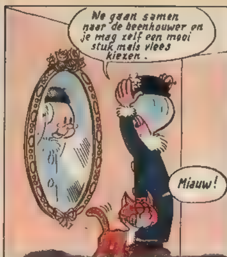

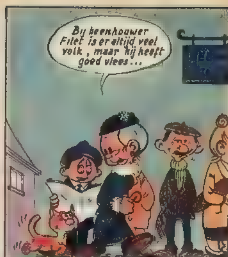

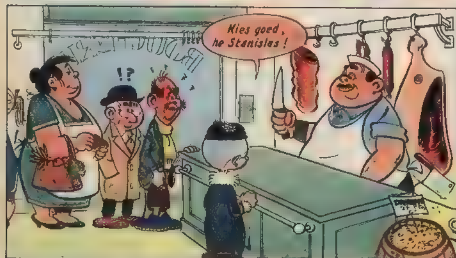
Tante Zenobie en Stanislas
Je verjaart vandaag, Stanislas ...

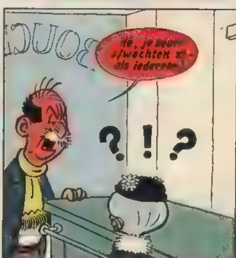
We gaan samen naar de beenhouwer en je mag zelf een mooi stuk mals vlees kiezen.
Miauw!

Bij beenhouwer Filet is er altijd veel volk, maar hij heeft goed vlees ...

Kies goed, he Stanislas!
!?

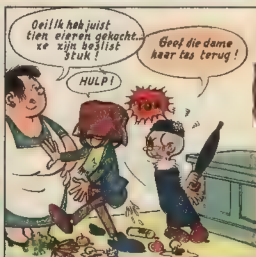
?!?

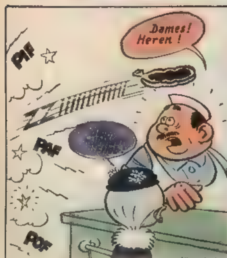
'n Beetje beleefder, ongelikte beer!
Hou je mond, moeial!
?!?

iK EEN MOEiAL ?... ZiEZO, NU HEB JE JE MOND VOL !

Oei! Ik heb juist tien eieren gekocht.. ze zijn beslist stuk!
Geef die dame haar tas terug!
HULP!

Dames! Heren!
PIF
ZZIIIIIIIIII
PAF
POF

BAM
ZZWIIIP
MOEDER!
PLATSJ
AAi!
TAP
TAP
TAP

Zjjiiuu
POF
OEi!
BOM
AAi

KRAAK
DZING!
?

PRiiiii!

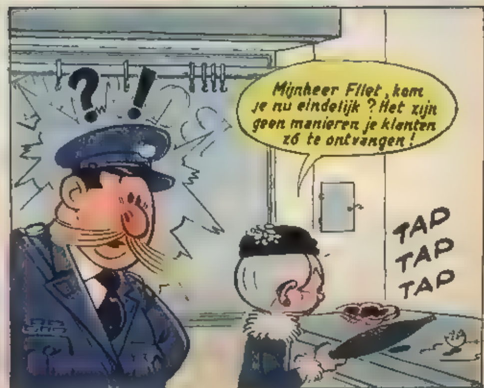
SPLATSJ!

Hik ... Alle duivels ... hik ... ik heb ... hik ... m'n fluitje ... ingeslikt ... hik ...

Arthur! Telefoneer naar de politie. Bij Filet gebeuren er dingen die je haren te berg doen rijzen ... En haal ajuin om de schapeboutte stoven!

iN DE BEENHOUWERIJ VAN FiLET ?... BURGER-OORLOG ? WE KOMEN !

Wiiiiiiiiii
AAI!
BOEM!
POF!

Wel, wat is er hier aan de hand?
'n Echt slachthuis!
KOM ... kom ... HiK ...

?!
Mijnheer Filet, kom je nu eindelijk ? Het zijn geen manieren je klanten zó te ontvangen!
TAP
TAP
TAP

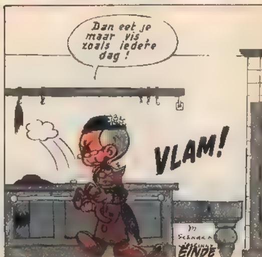

Volgende week : WAT 'N GRAP

De kleine jungle van het groene dal

EEN KREKEL

HIJ is rood en zwart, en verplaatst zich met grote, vlugge sprongen net zoals een sprinkhaan. Hij houdt zich schuil in het gras. Raak je echter één grasprietje aan, dan wipt hij met een hoge sprong weg en verdwijnt.

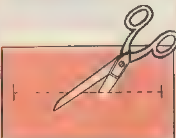
Op de foto zie je hem op een jong en teer takje van een populier terwijl hij het sap uit de tak zuigt. Hij voedt zich nl. uitsluitend met het sap van bomen en planten.

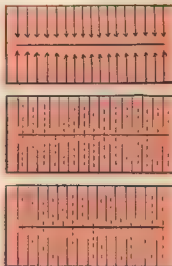
VOLGENDE WEEK : DE BOKTOR

Een KUNSTSTUK

KRUIP DWARS DOOR EEN BRIEFKAART

DAT schijnt onmogelijk en wanneer je aan je vrienden zegt, dat je dwars door een briefkaart kan kruipen zullen zij schaterlachen. Nochtans hebben ze ongelijk ! Om dit te bewijzen neem je een briefkaart of een stuk papier, een schaar, en je volgt nauwkeurig de raad die we je hier geven. Wees kalm en heb een beetje geduld !

1) Neem de kaart en knip er precies in het midden, in de lengte, een gleuf in, maar pas op, blijf op een goede cm van de twee buitenste randen (kijk naar tekening 1).

2) Geef dan loodrecht met de eerste gleuf, om de 5 mm, een knip in de kaart van de buitenste rand af tot op 5 mm van de gleuf en dit over heel de lengte van de kaart (kijk naar tekening 2).

3) Geef nu om de 2,50 mm en tot op 5 mm van de buitenste rand een knipje in de kaart, loodrecht van uit de centrale gleuf (kijk goed naar de stippellijn van tekening 3)

4) Neem de kaart bij de twee uiteinden vast (kijk naar tekening 4) en trek ze voorzichtig uiteen; je zal dan zien dat je nu een lange en elastische snoer hebt, die je makkelijk over je hoofd en schouders kan trekken.

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

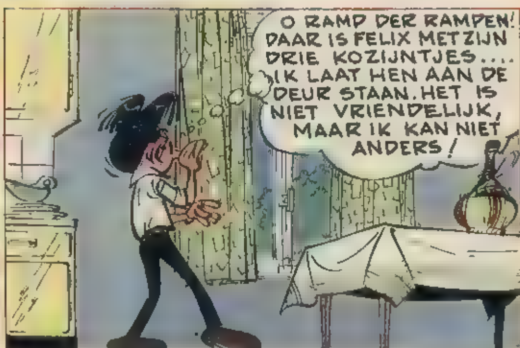

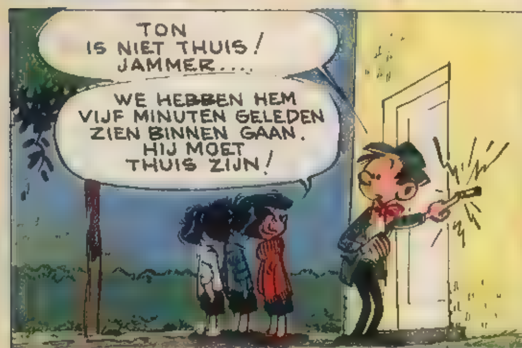
Ton en Tinneke

DOOR Franquin

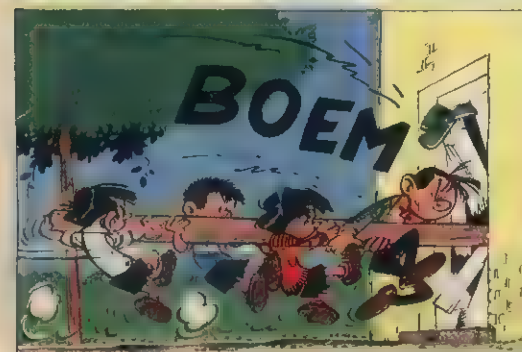

Tante Eulalie is verdwenen

Een verhaal van François d'Orgeval
Geillustreerd door Dino Attanasio

TOEN Rik mij vertelde dat zijn overgroottante verdwenen was, stond ik in tuin van het oude landhuis en was in druk gesprek gewikkeld met mijn vriend Gonzague.

— Tante Eulalie is verdwenen, riep Rik, en hij zag er waarachtig bleek van.

— Wat vertel je daar?

— Tante Eulalie is weg. Je kent haar toch wel! Zo'n dikke blozende tante met blonde krullen onder een wit kanten mutsje. Het groot portret hing in het salon; herinner je je dat? Wel, iemand heeft dat portret weggenomen

Van de uitleg die Rik mij daarna gaf begreep ik niet veel en daarom wandelde ik naar het huis van zijn oom toe.

Je moet weten, dat onze twee landhuizen, waar wij nu en dan enkele weken doorbrachten, om uit te rusten na drukke werkzaamheden en het stadsgewoel te ontlopen, naast elkander gelegen waren.

— Ongehoord, zo begon de oom van Rik. Om twee uur deze namiddag hing het portret nog in het salon. Martine heeft het daar nog gezien terwijl zij piano speelde. Zij verliet het salon omstreeks half drie en sedertdien is niemand er meer in geweest. Enkele minuten geleden stelde ik de verdwijning van het groot portret van onze overgroottante vast.

— Ja, stel je zo iets voor, en dat in klaarlichte dag, riep mevrouw Benoit, de tante van Rik, uit.

— Is er niemand van je huisgenoten die het portret om een of andere reden wegnam?

— Neen, ik nam het niet, Rik ook niet, zijn zuster evenmin, en de meid ook niet...

— Maar mischien was het de behanger of iemand anders die hier een of ander werk moest opknappen?

— Neen, wij hebben niemand gevraagd. Er is geen enkel werk op te knappen en bovendien zou de behanger toch gebeld hebben om binnen te komen. Die diefstal is, mijn oordeel, erg duister.

Mr Benoit keerde zich nu tot mijn vriend Gonzague, een gekend detective, die aandachtig naar het verhaal had geluisterd.

— Misschien wilde iemand u een poets bakken?

— Ik kan u verzekeren, mijnheer, dat niemand het zou wagen zulke misplaatste grappen te maken en dat nog wel in mijn eigen huis. Kijk, wij waren in de tuin en niemand kon binnen komen zonder door een van ons gezien te worden. Bovendien had de meid de deur van haar keuken opengelaten; niemand kon door de gang zonder dat zij het zag, nietwaar, Jeannette?

De dikke goedige huishoudster, van wiens gelaat men de onrust kon aflezen, knikte bevestigend.

Om ongemerkt het huis binnen te sluipen was er voor de dief slechts één mogelijkheid: het venster. Dat was trouwens niet moeilijk want het salon ligt op het gelijkvloers.

— Zoals je zelf ziet, zei mijnheer Benoit, moest de dief slechts over dit muurtje springen. Hij bevond zich dan op een twintigtal meter van het huis, kon langs het kippenhok lopen en zo ongezien bij het venster van het salon geraken.

— Maar dit muurtje grenst aan de kleine straat waar je zojuist bent doorgelopen. In die straat is nooit een mens te zien, maar ik wou je toch vragen of je deze namiddag niets abnormaals bemerkt hebt.

Mijnheer Benoit bekeek mij vragend en ik schudde ontkennend het hoofd:

— Ik heb niemand gezien. Ik moet zeggen dat ik er ook niet op heb gelet... En toch! Ja, als ik mij goed herinner... heb ik een elektricien gezien in blauwe overall. Hij had zijn ladder tegen die paal gezet en scheen mij druk aan het werk. Ik meende dat het een arbeider van de elektriciteitsmaatschappij was die de draden repareerde.

— En om welk uur heb je die gezien?

— Het moest tussen half drie en drie uur zijn.

— Haha!

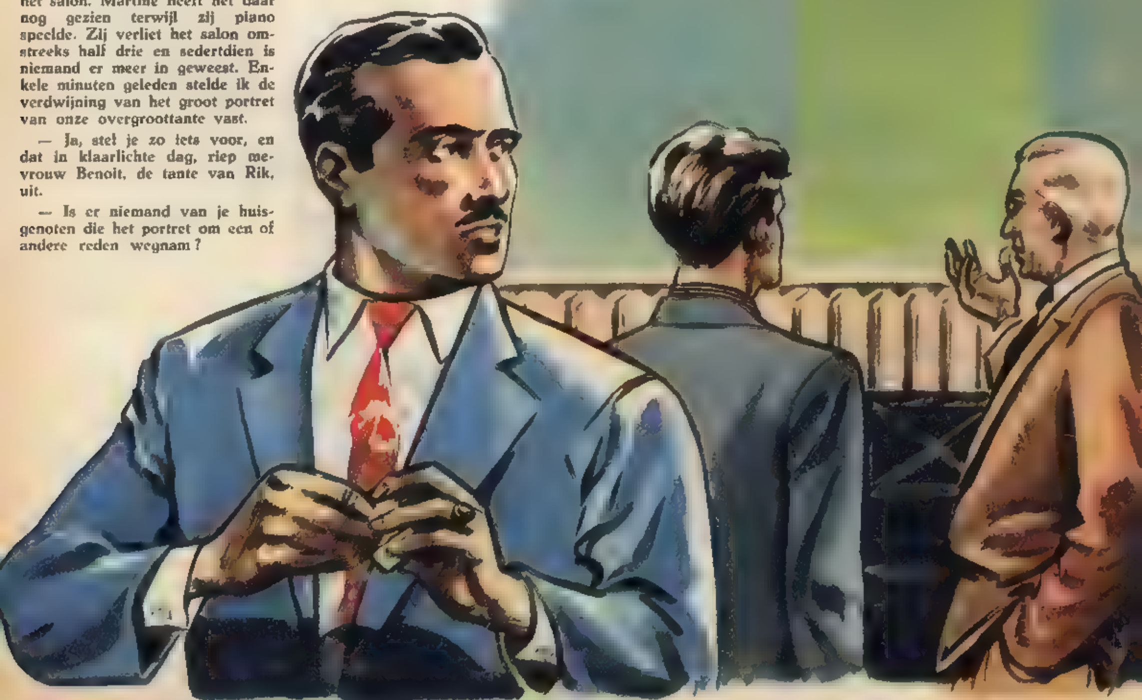
Mijnheer Benoit zag er plotseling opgelucht uit en hij zei tot zijn kozijn Rik:

— Vraag de direkteur van de elektriciteitsmaatschappij aan de telefoon.

Mijn vriend Gonzague bekeek de plaats waar eens het portret van tante Eulalie had gehangen, nadenkend.

— Had het portret een grote waarde?

KOM MEE NAAR BLZ. 26

Tante Eulalie is verdwenen

VERVOLG VAN BLZ. 25

HET was een heel mooi schilderij, antwoordde mevrouw Benoit.

— Misschien was het mooi, maar het had geen waarde, zei daarop mijnheer Benoit.

— Wat? Geen waarde?

— Ja, inderdaad, het had geen waarde. Ik weet wat ik zeg. Ik heb het aan een kenner getoond en die heeft er mij van overtuigd dat dit portret minder waarde had dan de ivoren beeldjes die daar op de schouw staan, of het porselein in de kast.

— Oom, de direkteur van de elektriciteitsmaatschappij aan het toestel, riep Rik.

De heer des huizes liep naar zijn bureau en liet de deur op een kier staan zodat wij het gesprek konden volgen.

— Er is geen enkel arbeider in die sektor komen werken? U bent er toch zeker van, mijnheer de direkteur? Ja, absoluut zeker?

— Maar, oom, heb je reeds aan die waarschuwing gedacht, riep Martine plotseling uit.

— Verduiveld, je hebt gelijk! Koortsachtig tastte mijnheer Benoit al zijn zakken af en haalde ten slotte een klein briefje te voorschijn dat hij de dag tevoren met de post had gekregen. Op dit briefje stond er slechts één woord en dat was samengesteld met drukletters uit een krant geknipt: « OPGELET ».

Gonzague zette zijn bril op en bekeek die geheimzinnige boodschap met grote belangstelling.

★

WIJ doorsnuffelden samen het huis, de tuin, de kleine straat die langs de afsluiting liep, en ondervroegen de meid. Dit alles leverde geen resultaat op.

Wij werkten ons avondmaal haastig naar binnen en nestelden ons dan gezellig in de clubzetels van mijn bibliotheek.

— Ken je die Benoit al lang? vroeg mijn vriend.

— Ongeveer tien jaar.

— Heeft hij geen kinderen?

— Neen, hij heeft geen kinderen maar Rik en Martine komen regelmatig de vakantie bij hun oom en tante doorbrengen.

— Van vakantie gesproken, zei Benoit daareven niet dat hij het bezoek had gekregen van een Parijzenaar, die hem vroeg zijn bungalow voor deze zomer te huren? Benoit heeft dus nog een bungalow als ik goed begrepen heb?

— Ja, inderdaad, een mooie gerieflijke bungalow, vlak bij een abdij gelegen. Ik meen zelfs te weten dat de bungalow vroeger bij die abdij heeft gehoord. Het is er heel mooi en Benoit heeft mij reeds dikwijls uitgenodigd daar het week-end te komen doorbrengen. Meen je dat het bezoek van de Parijzenaar enig verband heeft met de diefstal van het portret?

Gonzague haalde de schouders op.

— Ik ben tot de overtuiging gekomen dat die diefstal alléén tot doel heeft Benoit een poets te bakken. Bekijk mij niet zo verbaasd! Heb je dan ook niet opgemerkt dat hij de politie niet verwittigde? Wanneer een diefstal in je huis wordt gepleegd, verwittig je toch de politie...

— Ja, hij vreest dat men in het dorp met hem zou lachen wanneer hij de diefstal aangeeft van overgroottante Eulalie!

— Net wat ik dacht.

— Maar wie waagt het in volle dag in een bewoond huis binnen te dringen? Die dief speelde toch een gevaarlijk spelletje!

— Ja, inderdaad. Naar mijn mening werd de diefstal gepleegd door iemand die in het huis zelf woont...

— Neen, Gonzague, dat is niet mogelijk.

— Goed, ik neem aan dat dit niet mogelijk is. Dan blijft er nog een tweede hypotese: de diefstal werd gepleegd door iemand die de stiel goed kent, door een beroepsdief, als ik mij zo mag uitdrukken, bv. door die elektricien die er geen was... De dief stal het portret dat geen waarde heeft en liet het porselein, het ivoor en het brons, dat hij met een goede winst zou kunnen verkopen, staan. Hij ging zelfs zo ver zijn slachtoffers op voorhand door een naamloos schrijven te verwittigen. Erg zonderling, niet?

— Dat briefje werd misschien geschreven door een derde persoon, die op de hoogte was van het plan en er zich wou tegen verzetten.

— Neen, want dan zou hij details gegeven hebben. « Opgelet », wat wil dat eigenlijk zeggen? Opgelet voor wie... of voor wat? Naar mijn mening hadden én boodschap én diefstal hetzelfde doel...

★

DE dagen die daarop volgden verliepen rustig en over de diefstal van het portret werd nog weinig gesproken. Mijnheer Benoit zelf trachtte er ons van te overtuigen dat het eigenlijk niet zo erg was. Alleen mijn vriend Gonzague interesseerde zich nog voor de zaak. Iedere morgen vroeg hij mij, en ik meende dat er ironie in zijn stem klonk:

— Wel, is tante Eulalie nog niet teruggekeerd?

— Neen, nog altijd niet.

Toen mijn vriend mij 's zaterdags 's morgens weer dezelfde vraag stelde, kon ik hem een ander antwoord geven.

— Tante is niet teruggekeerd maar mijnheer Benoit kwam mij zoeven vertellen, dat hij een nieuwe boodschap ontving.

— Een boodschap?

— Ja, een boodschap, en deze boodschap bevat slechts één woord met drukletters uit de krant geknipt en ze luidt net zoals de eerste keer: « OPGELET ».

Er hing iets in de lucht, dat was duidelijk. Er MOEST iets gebeuren.

Wij brachten de avond bij mijnheer Benoit door en wij trachtten te gekscheren om de sombere stemming te verdrijven. Wij zaten in het salon juist onder de plaats aan de muur waar eens het groot portret van de blonde overgroottante had gehangen. Om de vijf minuten liep Rik naar de deur en zei:

— Ik loop nog eens rond het huis om te zien of ik niets verdachts zie.

— Belachelijk! bromde zijn oom.

Maar wanneer de jongen terugkeerde bekeek hij hem telkens met een vragende blik.

VERVOLG EN SLOT LEES JE VOLGENDE WEEK

Het Spook van de PRAIRIE

De sheriff kon ontsnappen uit de handen van Buffalo Bill Hij rent regelrecht op de afgrond toe..

Het einde van een nachtmerrie

ENKELE sekonden later hoorde men een doffe plof en dan volgde er een diepe stilte. Een ogenblik later stond Buffalo Bill als aan de grond genageld van afgrijzen, dan stak hij langzaam zijn revolver in het etui en keerde op zijn stappen terug. De afgrond was een veertigtal meter diep, na zulk een val moest er van de sheriff van Animas wel niet veel overblijven... « Je komt alleen terug, baas? vroeg Hickok toen Buffalo Bill in de schuilplaats van Guillatzim verscheen. Is hij ontsnapt? » — « De sheriff stortte in de ravijn en ik ben er van overtuigd dat het niet nodig zal wezen ons nog om hem te bekommeren. Misschien is het nog beter zo. » — « En wat gaan wij nu doen, baas? »

WIJ brengen de nacht rustig hier door. Morgenvroeg zijn de Apachen het zoeken wel moe en dan verlaten zij de grot. Zodra zij weg zijn, kunnen wij ongestoord naar het dorp terugkeren. Het spreekt vanzelf dat wij onze vriend Jackson meenemen. De mensen zullen raar opkijken als zij ons zien! » — « Je hebt gelijk, je hebt trouwens altijd gelijk. » Hickok nam twee tapijten en twee kussens en maakte daarvan een komfortabel bed Hij fluisterde Buffalo Bill goede nacht toe en viel onmiddellijk in een diepe slaap.

DE nacht verliep zonder incidenten De Apachen vertrokken net zoals Buffalo Bill het had voorzien en zo konden zij met hun gevangene ongestoord uit de grot van El Palmito geraken

ZIJ vonden hun paarden op de plaats waar zij die, de dag tevoren, hadden achtergelaten Hickok hees Jackson, die nog steeds stevig gekneveld was voor zich op het paard, en zo reden zij samen naar Animas. « Ziezo, zei Buffalo Bill tot de boeren van Nieuw Mexico, nu kunnen jullie weer gerust slapen en nooit zal iemand nog horen spreken over het spook van de prairie! Wanneer wij met de hulp van Jackson onze vriend Gonzalez zullen bevrijd hebben, draaien wij een bladzijde om... » — « In afwachting dat wij op nieuwe avonturen uitgaan », antwoordde Hickok filosofisch

NAUWELIJKS waren Buffalo Bill en zijn gezel bij de eerste huizen van Animas aangekomen of zij werden geestdriftig toegejuicht door de inwoners. De geestdrift en de blijdschap van de bewoners van het stadje, riskeerde echter zeer gevaarlijk te worden voor Jackson. Toen iedereen wist welke rol hij en de sheriff in deze geheimzinnige zaak hadden gespeeld, wilden enkele mensen hem bij de kraag grijpen en hem onmiddellijk terechtstellen. Buffalo Bill slaagde er echter in de woede van de massa te bedaren. Hij sloot Jackson in de gevangenis op en Hickok bewaakte hem tot de politie ter plaatse was

GONZALEZ, die door de handlangers van de sheriff op een tiental kilometer van het stadje in een hut was opgesloten, werd nog diezelfde avond bevrijd Twee dagen later verlieten Buffalo Bill en zijn vriend Bill Hickok Nieuw Mexico, op zoek naar nieuwe avonturen.

Einde

DE MUUR VAN

TEKST EN TEKENINGEN DOOR ALBERT WEINBERG

Maar dat is wonderbaar ! Hebben jullie een basis in de ruimte ? Jullie toestellen werden opgemerkt door de kunstmatige satelliet.

Neen, mijn piloten naderden de kunstmatige satelliet alleen uit nieuwsgierigheid .

Meteen is een ingewikkelde geschiedenis opgelost . Het ging hem dus om een wraakneming. U mocht die wraak niet nemen , Yamato , alhoewel u er voor zorgde mensenlevens te sparen . . .

Ik heb mij laten meeslepen door de vrienden van mijn zoon, en eveneens door mijn bedroefd hart . . .

Het gerecht zal hierover oordelen . Ik heb u vergeven , wanneer ik uw verhaal heb gehoord . Het is droevig en ik begrijp het . . .

Dank je ! ... Ik sta nog niet voor mijn rechters , en ik zal aan de bevelhebbers van het vliegdekschip opdracht geven de represailles stop te zetten ...

Op dat ogenblik beleeft het onderzees vliegdekschip dramatische ogenblikken . . .

Kommandant, onze detectors signaleren de aanwezigheid van oorlogs- schepen in verschillende richtingen !

Zouden wij omsingeld zijn ? Wij moeten onmiddellijk stijgen en onze piloten moeten onze achtervolgers onschadelijk maken .
Snel !

Het is reeds te laat, want een Lockheed "Neptune„ heeft de "Samoerai van de Wateren„ ontdekt en laat zijn prooi niet meer los . . .

Ik roep de escadrille A.3 D. op . Jullie zijn op de goede weg . Vlieg verder in dezelfde richting . . .

De Lockheed leidt de bombardementstoestellen van de "Navy„ naar hun doelwit .

Aan boord van de onderzeeër kaast men zich .

Kapitein , we naderen de zeespiegel ! De piloten staan klaar om op te stijgen !

Dat Boeddha over hen wake !

De brug van het vliegdekschip heeft nauwelijks de oppervlakte van het water bereikt of de «Wrekers„ zijn reeds gestart...

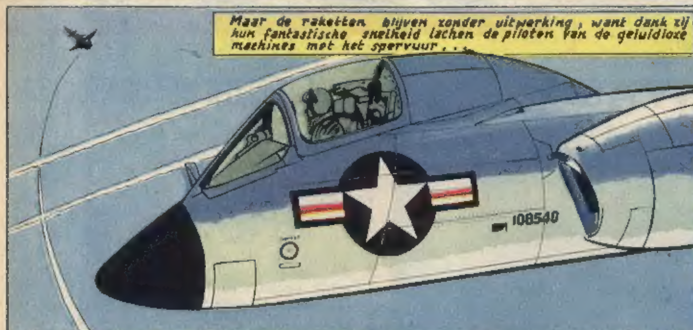
Maar de Amerikaanse jagers zijn ook daar .

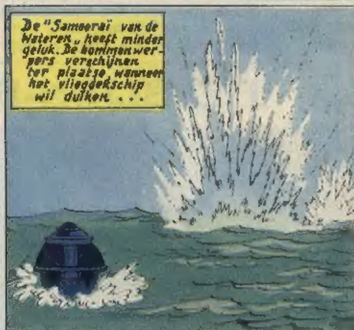
VUUR ! VUUR !

En terstond worden tientallen raketten afgevuurd . . .

DE STILTE

Dan Cooper komt eindelijk in het klooster en ontmoet er Professor Duroc en Yamato. Dan Cooper luistert naar de onthullingen van deze laatste.

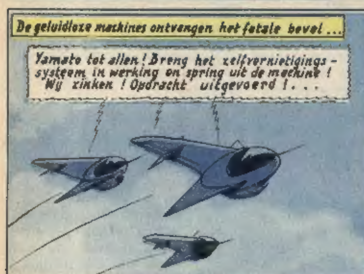

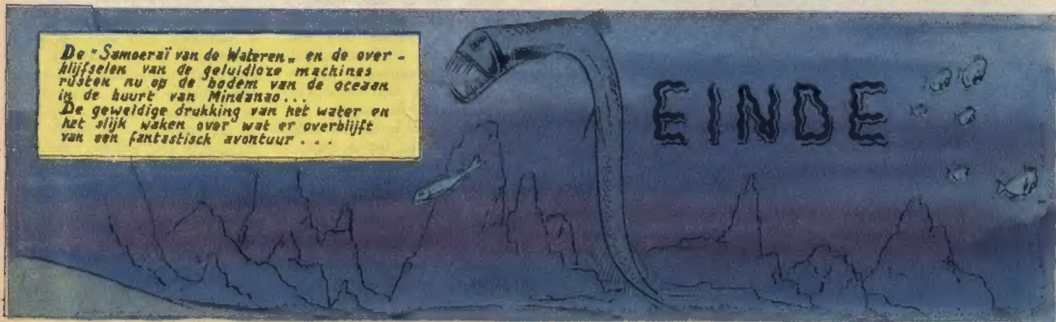

DE POS

ORANJE - CHAMPAGNE

EEN in Zuid Afrika gevestigde Duitser verkreeg een licentie om wijn te maken uit oranjeappels. Je denkt misschien dat de wijn van Heinrich Rottscher naar oranjesap zal smaken, maar dan heb je het glad mis! De wijn gemaakt van oranjeappels heeft de smaak van champagne.
In dit geval willen wij er ook eens van proeven!

DE BIJEN-INVASIE

NIET prettig zo je vrachtwagen terug te vinden, wat ? Een hele zwerm bijen installeerde zich op het windscherm van een vrachtwagen en de chauffeur gebruikte een list : hij zette een grote doos honig op het eindje van zijn wagen en de bijen kwamen er naartoe, want zij vonden ten slotte de honig toch lekkerder dan het windscherm van een vrachtwagen.

NIET SPOTTEN MET DE RECHTERS

EEN man werd er van beschuldigd een auto te hebben bestuurd in staat van dronkenschap. Die man heette James Owens en moest voor de rechtbank verschijnen. Om twijfel te zaaien in de geest van de getuigen had hij een pruik opgezet en was hij daardoor moeilijk te herkennen. Jij moet weten dat de échte James Owens een kale schedel had. De rechters liepen er echter niet in : hij kreeg zes maand gevangenisstraf en de advokaat, die Owens had aangeraden zijn kale schedel met een pruik te bedekken, werd tot een jaar gevangenisstraf veroordeeld.

Tweemaal honderd

MR. John Stallard en Mr. Herry Clintonk hebben, enkele weken geleden, hun honderdste verjaardag gevierd. Zij zijn beiden nog flink te been en werken iedere dag. Mr. Stallard is procureur en Mr. Clintock is adjunkt-sekretaris generaal van een verzekeringsmaatschappij.

ERSATZ VLEES

IN een groot Zwitsers laboratorium slaagde men er in syntetische beefsteak te fabrikeren. Dit produkt heeft de eigenschappen van vlees en is rijk aan vitaminen. Er is slechts één ding dat niet helemaal klopt, het is een detail en heeft misschien niet veel belang... de smaak.
Syntetisch vlees, smaakt niet naar vlees. Met een beetje moed krijg je het misschien wel binnen !

EEN REUS

OP de Philippijnen ontdekten enkele jagers een geraamte dat van een mens zou afkomstig zijn. Het geraamte is zes meter lang en moet, naar schatting, enkele duizenden jaren oud zijn. Een ernstig — zij het dan ook postuum — konkurrent voor de a f s c h u w e l i j k e sneeuwman !

EN NU NAAR MELBOURNE !...

VIJF augustus was een grote dag voor de Belgische tennissport. Om 3 uur nog zei onze vriend Luc Varenne dat men kalm moest blijven, want dat de afloop nog niet beslist was. Om kwart voor vier was het spel gespeeld... en gewonnen! België had Italië verslagen met 3-2 en meteen het recht verworven naar Australië te gaan voor de Davis Beker !

Sedert tien jaar spelen Washer en Brichant op de tennisvelden van alle landen. Ze winnen niet altijd, maar geen enkele kampioen is er zeker van nooit te verliezen. Washer en Brichant spelen altijd, alsof iedere bal de laatste bal was van het spel. Dank zij deze hardnekkigheid, heeft Brichant reeds 36 overwinningen behaald voor de Davis beker, en Washer 45.

Hun ongelukkige tegenstrevers verdienen ook een woordje : Pietrangeli is een atleet, die op het einde van de vierde dag kranig speelde tegen een Washer in topform. Merlo is niet alleen een zeer groot speler, maar van hem wordt door iedereen die hem kent getuigd dat hij nooit van kwaad humeur is en dat kan van weinig mensen gezegd.

De specialisten spraken vóór 4 augustus van een « mogelijk mirakel », en voorzagen een eervolle nederlaag. Diezelfde specialisten waren dan ook des te entoesiaster op de avond van de 5e augustus. Er waren daar natuurlijk wel enkele « indiens » zoals altijd : ...Indien Merlo geen krampen had gekregen... Indien de match van Washer niet onderbroken was door de nacht... Indiens zijn er altijd, zowel bij een nederlaag als bij een overwinning.

Kuifje wenst Washer en Brichant hartelijk proficiat !

Het weekblad « KUIFJE » : 12e jaargang. Lombard Uitgaven, Lombardstraat, 24, Brussel — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk* : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 —
Abonnement : 5 fl. per kwartaal
NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents.
BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo	: KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk	: DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland	: INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A.	: PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea.

TILJON

— Hier mogen wij ten minste kiezen !

BRIEVEN AAN DE DOKTER

ER is een boekje dat in de Verenigde Staten een groot sukses kent en samengesteld is uit brokstukken van brieven aan de geneesheren geschreven. Ziehier enkele pareltjes uit dit boekje opgepikt :

— Sedert u mijn neus geopereerd hebt, riek ik goed.

— Dokter, u hebt mij een zoutloos dieet voorgeschreven. Meent u dat het slecht voor mij is, aan de oever van de zee diep in te ademen ?

— Ik maak mij zorgen over mijn zoon, want hij maakt zich bezorgd over mij omdat hij denkt, dat ik mij bezorgd maak over hem.

— Beste dokter, ik voel mij niet lekker. Wat is er op dit ogenblik voor nieuws inzake ziekten ?

GLASWANDEN EN MELKBAR

TE Kassel in Duitsland werd een prachtige school gebouwd, misschien is ze wel de prachtigste van Europa. De turnzaal is opgetrokken uit wanden in onbreekbaar glas, de bodem is van rubber en zo week en zacht als mos. Er hoort een grote tuin bij de school waar jongens en meisjes leren tuinieren, middenin een grote fontein gevormd uit sprookjesfiguren. Er is een grote zwemkom en... een melkbar. Het menu van de dag, want men kan er ook eten, wordt door de leerlingen zelf samengesteld !

ENKELE DRUPPELS WHISKY

TE Nottingham werd een grote bloemententoonstelling gehouden en de prijs voor de mooiste roos werd door het publiek toegekend aan « Aphrodite », een roos gekweekt door een kleine rentenier - bloemenliefhebber. De gelukkige winnaar vertelde, dat de roos niet wilde bloeien tot hij aan het sproeiwater enkele druppels whisky toevoegde.

SCHIETEN EN FOTOGRAFEREN

WE kennen reeds het fototoestel dat je in je zak kan steken, we kennen de armbandmicrofoon, enz., enz. Thans bracht een Amerikaans uitvinder een fototoestel op de markt dat slechts 200 gram weegt en 4 cm lang is. Het wordt op een revolver bevestigd en « kiekt » wanneer men de trekker overhaalt.

LEES IN ONS VOLGEND NUMMER

TWEE NIEUWE TEKENVERHALEN :

* * *

JARI EN DE KAMPIOEN

door Raymond Reding

en...

OPERATIE JUPITER

door Albert Weinberg

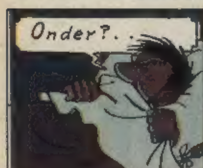
DE AVONTUREN VAN KUIFJE

COKES IN STOCK

DOOR HERGÉ

Een zeer gewichtig probleem belet kapitein Haddock te slapen...

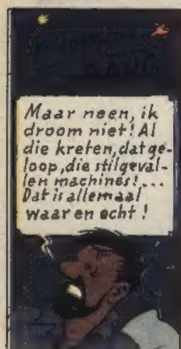

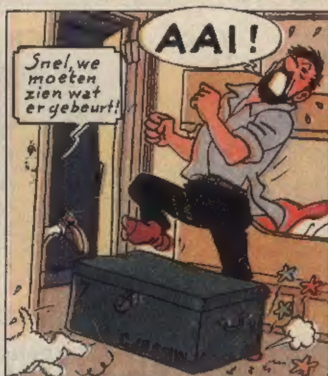

(Wordt voortgezet.)